

Je kind bij God brengen

‘De kleine Samuel diende de HEER, en droeg daarbij een linnen priesterhemd. [...] De jonge Samuel groeide op dicht bij de HEER.’

1 Samuël 1:20-28a, 2:11-21

Ds. Ilonka Terlouw | Doopdienst Tollebeek | 3 september 2017

© Jeugtbijbel | Irene Goede

1. Wat willen de doopouders hun kindjes meegeven?

Twee weken geleden hadden we het doopgesprek: jullie als doopouders waren daar allemaal bij, de ouderling van dienst, en ik. Ik stelde aan deze ouders, die hun kindje zojuist hebben laten dopen, de vraag: Wat zou je je kind van het geloof mee willen geven? Als je één ding mag noemen, waarvan je hoopt dat je kind dát van het geloof meekrijgt, wat zou dat dan zijn? Wat zou je dan noemen?

Er volgde een indrukwekkende lijst van antwoorden:

- ‘Naastenliefde. Rekening houden met anderen,’ zei een eerste.

- ‘Ik wens dat ze door het geloof heel content met zichzelf zal zijn. Hoe zeg je dat? Dat ze de vrede van God zal kennen,’ vulde haar man aan.
- ‘Ik hoop dat ze al jong zal leren dat de Here Jezus haar houvast is. Dat ze Hem leert kennen.’ Verwoordde een volgende moeder het.

Meerdere ouders sloten zich aan bij het punt over de naastenliefde:

- ‘Jezelf op de twee plaats zetten, naar een ander omzien, naastenliefde [daar gaat het om].’

Eén van de vaders noemde een:

- ‘Rotsvast vertrouwen op God, ook als het niet meezit. Dat je met hoogte- en dieptepunten kunt terugvallen op God.’

Weer een andere moeder wenste voor haar kind:

- ‘De liefde en rust die bij God te vinden is.’

Nóg een ouder wenste voor haar kind dat ze door het geloof ‘naastenliefde’ zou leren, maar ze voegde daar aan toe:

- ‘Ja, ze groeit wel op in een wereld waarin bijna niemand er meer vertrouwen in heeft dat God je vrede geven kan. Ik hoop dat zij dat vertrouwen wel zal krijgen. Dat God op haar verlanglijstje zal staan – om het zo maar te zeggen.’

Als laatste zei één van de ouders – een vader – dat hij hoopte dat zijn kind van het geloof bovenal mee zou krijgen:

- ‘dat er altijd iemand is en ze nooit alleen is.’

Ik vind het een indrukwekkende lijst met antwoorden. Bij elk antwoord kan ik alleen maar enthousiast en instemmend knikken. Dan denk ik: wat is er toch veel moois bij God te vinden! Wat is er toch veel moois bij God te vinden voor Ava, voor Loïs, voor Ruben en voor Emma!

2. Wat wil jij je kinderen meegeven van het geloof?

Op dat soort momenten ben ik overigens wel blij, dat ik degene ben die de vragen stelt. Want antwoord geven op zo’n vraag is zo gemakkelijk nog niet. Voor alle ouders

die hier vanochtend zitten, probeer eens diezelfde vraag te beantwoorden. Als jullie, net als deze acht ouders, één ding zouden moeten noemen wat je graag je kind mee zou willen geven van het geloof, wat zou je dan noemen? Wat zou jij willen dat je kind meekrijgt? **Dát je het geloof belangrijk vindt, is meestal een soort vanzelfsprekende aanname. Maar wát vind je nu precies belangrijk? Wát zou je je kind nu precies mee willen geven van het geloof?**

En... hoe ga je dat dan doen?

Hoe ga je ervoor zorgen dat je kind dát meekrijgt?

Ja, ik zei het al, het is makkelijker aan de kant van de vragensteller te zitten, dan antwoord te moeten geven.

Hoe ga je ervoor zorgen dat in het hart van jouw kind liefde groeit voor de mens om hem heen? Hoe zorg je ervoor dat jouw kind gaat vertrouwen op God, wat er ook mag gebeuren?

Er zitten zoveel mooie kanten aan het geloof, en je gunt het ze allemaal, maar hoe geef je al die dingen mee aan je kind?

3. Hanna brengt Samuël bij God

Met die vraag in gedachten, las ik de eerste hoofdstukken over de geboorte en de eerste levensjaren van het jongetje Samuël. Als je als jonge ouder dat verhaal leest, is het lastig om helemaal onberoerd te blijven. 't Is toch wat, dat je je kind zo jong al weggeeft en afstaat! 't Is haar eerste kindje, waar ze zó lang op heeft moeten wachten. Het geeft mij best wel een verdrietig gevoel als ik lees hoe Hanna haar manneke achterlaat in Silo. (Ter informatie: In deze tijd bestond de tempel in Jeruzalem dus nog niet. Het heiligdom van God, de tabernakel stond in Silo, een plaatsje in het midden van Israël, het ligt boven Jeruzalem). Daar laat Hanna Samuël achter. Wat zal Hanna haar zoontje gaan missen! Het kleine ventje is dan nog maar een jaar of 3, hoogstens vier. Wat zal ook de kleine Samuël zijn mama gaan missen.

En tegelijk realiseer ik me tijdens het lezen ook, dat wat Hanna hier doet de essentie is van waar het om gaat: **Hanna is niet druk met welke dingen van het geloof ze aan haar kind wil doorgeven, zij wil haar kind áán God geven. Zij bidt niet dat Gód dit of dat aan haar kind geeft, zij geeft haar kind aan God.**

Het punt waar het om gaat is dit: We kunnen onze kinderen nog zoveel moois van God gunnen, maar **alleen God kan het ze geven**. Al dat moois dat bij God te vinden is, is – precies zoals we het zeggen – *bij God* te vinden. Wat kunnen wij dan beter doen, dan onze kinderen dáár brengen: bij de God die ze dat alles geven kan.

Wij kunnen Gods genade niet in hun hart laten landen. Wij kunnen Gods liefde niet in hun hart laten groeien. Je kan hen niet laten dragen door de vrede van God.

Natuurlijk kunnen we er iets van *voorleven*, en er – op indirecte wijze – iets van *doorgeven*. Zeker weten! Maar uiteindelijk wij kunnen de Geest van God niet in het hart van onze kinderen uitgieten. Dat kan alleen God. **Wat wij wél kunnen doen, is hen bij God brengen.** Dat is misschien wel onze allerbelangrijkste taak als ouders.

Hanna doet daarom wat elke ouder zou moeten doen: ze brengt haar kind bij God, wat het haarzelf ook kost.

4. Je kind bij God brengen

Brengen wij onze kinderen bij God?

Breng jij je kind of kinderen bij God?

Veel ouders vertellen hun kinderen verhalen uit de Bijbel, houden ze Gods geboden voor, prenten ze in wie God is. We sturen ze naar een christelijke school, omdat we hopen dat ze zo toch iets van het geloof meekrijgen. Maar de beweging die Hanna

maakt, is omgekeerd. Zij onderwijst haar kindje niet enkel over God, zij brengt haar kind in Gods nabijheid. Doen wij dát ook? Breng jij je kind ook bij God?

Vandaag kan het niet missen dat de doop van jullie kinderen een heel concrete stap is waarin jullie je kinderen bij God brengen. Jullie hebben ze hier de kerk laten binnen dragen en ze letterlijk bij God gebracht, zodat Hij zijn zegen rechtstreeks over hun leven kon uitspreken.

Maar daar stopt het natuurlijk niet. Daar begint het pas. Net als Hanna, hebben jullie vandaag een belofte gedaan aan God. Je hebt God beloofd dat je je kinderen zult vóórgaan op de weg van Jezus Christus. Bij die belofte denken we vaak aan het 'voorleven' van het geloof. En ik wil niets van het belang daarvan afdoen, helemaal niets! Maar ik wil je er vandaag wel op wijzen dat de weg van Christus ook een weg was waarin hij de mensen die hem waren toevertrouwd bij God bracht.

Ik wil daarom met jullie vandaag een klein stukje lezen uit Johannes 17. We lezen in de Bijbel vaak dat Jezus bidt, maar hier lezen we ook uitgebreid wát Hij bidt. En dan lezen we, dat Jezus bidt voor de mensen die Hem zijn toevertrouwd. Daarom noemen we het ook wel het **hoge priesterlijk gebed**.

'Ik bid voor hen. Ik bid niet voor de wereld, maar voor de mensen die u mij hebt gegeven, omdat zij van u zijn.' (Johannes 17:9)

Onze kinderen zijn van God. Dat bevestigt de doop ook. En dáárom bidden we voor hen. Dáárom hebben we de taak hen bij God te brengen, dag aan dag. **Spreek die tekst eens voor jezelf uit met oog op jouw kinderen:** Ik bid voor hen. Ik bid niet voor de wereld, maar voor de kinderen die u mij gegeven hebt, omdat zij van u zijn."

Als je enkel leest 'ik bid niet voor de wereld', dan kan dat heel hard klinken. Maar dan haal je de tekst uit zijn verband. Het gaat erom, dat je voor de mensen die aan jou worden toevertrouwd, een bijzondere verantwoordelijkheid hebt. Je hebt de taak hen bij God te brengen, voor hén te bidden.

Misschien heb jij geen kinderen. Maar ook dan zullen er mensen zijn die aan jou worden toevertrouwd door God. Ook voor jou geldt Gods opdracht, dat je hen voor mag gaan op de weg van Christus en de taak hebt voor hen te bidden.

'Je kind bij God brengen,' dat doe je dus door hun leven aan de voeten van God de vader neer te leggen. Dat is één van de voornaamste manieren. Maar je brengt ze ook bij God, door hen mee te nemen naar de kerk. Waar twee of drie in zijn naam bijeen zijn, daar, zo heeft Jezus beloofd, is Hijzelf aanwezig. Het gaat dus niet om de gewoonte, de traditie of de verplichting. Nee, zó mag je je kinderen elke week bij God brengen.

In het verlengde hiervan, ligt de opdracht om jouw gezin en jouw huis een plaats te laten zijn waar alleen God en Zijn Koninkrijk belangrijk zijn, zodat je kinderen leren leven in Gods tegenwoordigheid en Hem overal bij leren betrekken.

5. God dienen: jong geleerd, oud gedaan

In heiligdom in Silo, daar dicht bij God, leerde het kleine ventje Samuël als vanzelf om God te dienen. Samuël was nog maar een heel klein mannetje toen zijn moeder hem achterliet. Maar precies daar ligt ook de kracht van haar daad. Zoals wij het vaak zeggen: Jong geleerd, oud gedaan. Het dienen van God kreeg heel praktisch en concreet vorm in de taken die Eli hem gaf. Zo leeft Samuël van jongs af aan dicht bij God. Zo krijgt God alle ruimte om zelf een relatie met Samuël aan te gaan.

Het verschil met de zonen van Eli is groot. Zij hebben duidelijk geen ontzag voor de HEER. Zij vervullen de dienst van God niet zoals het hoort. Gewoonlijk begonnen priesters hun dienst tussen hun 25^e en 30^e jaar, waarschijnlijk deze twee zonen van Eli ook. Ligt het enkel aan de leeftijd waarop zij hun dienst begonnen, dat het zo fout gaat? Hoogstwaarschijnlijk niet. Het zal een combinatie van meerdere factoren zijn. Als Eli oud is, spreekt hij zijn zonen aan op hun misstanden, maar dán is het in ieder geval te laat en te weinig. Hij heeft hun niet op tijd geleerd hoe zij God moesten dienen.

Met Samuël is dat anders. Als jong ventje, van drie á vier jaar, is hij zo leergierig als wat. Er is niets mooiers dan mee te mogen helpen met dat wat de volwassenen doen. Het precies nadoen. Binnen de kortste keren weet hij het allemaal maar al te goed: hoe hij de lampen brandende moest houden, hoe de wierook voor het voor reukofferaltaar gemaakt en gemengd moest worden. Voor Eli het weet, is Samuël degene die hém verbetert als hij zijn taak probeert af te raffelen of iets vergeet. Kinderen weten de gang van zaken precies. En o wee, als je daar vanaf wijkt!

In de tekst wordt dan ook niet voor niets vermeld dat **de kleine Samuël** de HEER diende en daarbij een **linnen priesterhemd** droeg. De boodschap is duidelijk. **Hoewel formeel gezien Eli en zijn zonen de priesters zijn in Silo, is dit ventje, hoe klein hij ook is, de ware priester.**

En zijn moeder? Die weet dat heel goed. Zij zal nooit zeggen: Samuël jij bent te jong om God te dienen. 'Priester zijn?', dát kan jij nog helemaal niet. Dáár ben je te klein voor. Nee, **kinderen die leren God te dienen, zijn voor je het weet degenen die óns voorgaan.** Zij gaan voorop op de weg van Christus.

Hanna blijft haar zoontje daarin stimuleren. Elk jaar maakt zij een nieuw manteltje voor hem. Zo voorziet ze hem elk jaar opnieuw van dat wat hij nodig heeft om God te

kunnen dienen, maar zo moedigt ze hem ook aan om door te gaan met de dienst van God en te groeien in het geloof. Want met dit manteltje kleedt zijn moeder hem, niet als 'gewoon' priester, maar zo laat ze hem eruit zien als hogepriester.

7. Slot

Ja, het kostte Hanna heel wat, toen ze haar jonge ventje daar in Silo achterliet. Maar het leverde ook iets op. Als ik doorlees na dat verdrietige moment dat moeder en kind gescheiden worden, dan raak ik ook ontroert. De kleine Samuël diende de HEER en droeg daarbij een linnen priesterhemd. En mijn hart wordt warm als ik het slot van onze schriftlezing lees. Dan merk ik dat mijn gevoel in beweging komt en verandert in diepe blijdschap. 'De jonge Samuël groeide op dicht bij de HEER'. Wat een voorrecht is dat, als je dicht bij de HEER mag opgroeien! In een tijd dat er zelden woorden van de HEER klonken, en zelden visioenen voorkwamen, is het dit jongetje tot wie God zal gaan spreken. Hij was zéér geliefd, zowel bij de HEER als bij de mensen. Want hij groeide op, dicht bij de HEER.

Op het moment dat ik dat lees, weet ik ook het antwoord op de vraag die ik zelf stelde. **Dit, dit is dat ene ding dat ik mijn kind zou willen meegeven van het geloof.** Het brengt alle antwoorden die we maar kunnen bedenken samen. Dit is wat er toe doet: **Dicht bij de HEER op te groeien.**

Moge God dat jullie kinderen geven.

Moge God jullie gezinnen zegenen.